



“Не все вдалося у моєму житті із задуманого, але намагаюся жити так, щоб “не погасла усмішка чужа”. Боже, бережи нашу Україну!”

Л. О. Савіцька

Савіцька Людмила Олександрівна — людина і вчитель з великої літери. Вона народилася 31 серпня 1953 року в м. Вознесенськ *Миколаївської області*.

*Серпневий сіяв зорепад,
Моя зоря в траву упала,
Я підняла її й почала
Життєву пісню на свій лад.*

Із трирічного віку і донині вона проживає в селищі Токарівка Веселинівського району. Це її мала Батьківщина, земля, яку вона безмежно і віддано любить.

Моє село

*З електрички вийду, на перон ступлю
І відчую раптом я душею,
Як безмежно землю цю люблю,
Як же важко навіть день без неї.
Тут нема небачених красот
І принад, що вабили б туристів,
Та живе прекрасний тут народ –
Трудівник із помислами чистими.
З електрички вийду, на перон ступлю,
Догора спекотна літня днина.
Я тебе, моє село, люблю!
Я люблю тебе, моя Вкраїно!*

Людмила Олександрівна походить з великого працювитого роду. По матері – це козаки Шишацькі з Чернігівщини, а по батькові – селяни Ющенки з Полтавщини. Її батьки – прості трудівники, українці за походження і за духом. Із діда-прадіда вона – українка, і пишається цим.

У 1970 році Л. Савіцька закінчила Кудрявцівську (Токарівську) середню школу, а в 1975 році – Одеський державний університет ім. І. І. Мечникова за фахом філолог, учитель української мови та літератури. Збулась найбільша її життєва мрія – стала вчителькою.

Донька Месії і донька Тараса.

Своє я серце дітям віддала.

Своє життя, свої роки найкращі.

Я на шкільну Голгофу принесла.

Чоловік Людмили Олександрівни — Володимир Васильович — теж вчитель, історик. Разом вони виховали двох синів, вже мають онуків.

Держава високо оцінила працю Людмили Олександрівни – грамоти Міністерства освіти України, почесний знак «Відмінник народної освіти України», звання вчитель-методист. Їй було двічі довірено представляти обласний освітянський колектив на вчительських з'їздах: V Всесоюзному з'їзді педагогічних працівників (1985), I Всеукраїнському з'їзді педагогічних працівників (1992). Серед багатьох нагород і подяк хотілось відзначити такі: грамота “За багаторічну плідну працю, професіоналізм та досягнуті успіхи у справі навчання та виховання підростаючого покоління” (2014), диплом “Кращому педагогічному працівнику Миколаївської області” (2015), подяка “Ветеран педагогічної праці” (2018).

Людмила Олександрівна переконана, що серце – це головний інструмент учителя.

Учитель майбутнього.

І вчора, і сьогодні, і завжди –

Так нашу долю визначив Всевишній,

Учитель починається з душі,

Як Україна – з маминої вишні.

Справлятимуть зірки свій вічний бал,

І небо буде чистим і високим,

Та вже не я зійду на п'єдестал,

Одержить КОМП звання «Учитель року»

Комп'ютери у школі – гарний тон

Життя ж – це не миттєвості на плівці,

Та ні планшет, ні ноутбук, смартфон

Дитину не поглядять по голівці.

Хай буде світлим наше майбуття,

Хай з наших учнів виростають люди,

А вчитель і душа його свята

Він був, він є і, вірю, вічно буде!

Громадські питання, як і шкільні, для Людмили Олександрівни завжди — в центрі уваги. Односельці обрали її депутатом обласної ради 23-го скликання. За період депутатства Л. О. Савіцька сприяла виділенню коштів на капітальний ремонт школи, яка перебувала в аварійному стані.

